

עחנות הצדק

"הקורבן הנאלם", ג' 22:00, ים דוקו

אציה שכה הוא נאשם שנאבק על חפותו וזקוק להגנה הטובה ביותר שיוכל להשיג. אם מצליח הסרט להשיג משהו, הרי זה בהכרה שבמדינת ישראל מוטב להיות פושע חכם ועשיר מאשר קורבן פושע חסר מהלכים ואמצעים, אבל יהיה מי שיאמר שכך הוא המצב במרבית מדינות המערב ושכמו דמוקרטיה על נגזרותיה, מדובר בשיטה שקל לאתר את פגמיה אבל קשה למצוא לה תחליף.

על דבר אחד, כך נרמה, אין עוררין: הסליי דה מאותם עורכי דין שיימצאו תמיד במרכז הפריים. פעם כשגבר אלים מצית את משפח תו, פעם צוהלים עם ראש משפחת פושע אחרי שהעד המרכזי נגדו "נעלם" או שזיכרונו "בגד" בו על רוכן העדים ופעם לצד פוליטיקאי מלך קק. אם השניים האחרונים לפחות קונים את שירותיהם בהון תועפות, הרי שההתייצבות לצד הראשון היא רק בבחינת פוטו אופרטוניטי שנועד למשוך אליהם הלאות אדם בעלי כיסים תפוחים יותר. כאן כבר נסדק הטיעון לפיו כל אדם זכאי להגנה הטובה ביותר ומותר בהחלט להתחיל לפקפק במניעיהם של מי שהתקשורת הפכה כבר לגיבורי תרבות. החוק אולי לצרם, אבל הצדק משפיל את עיניו בבושה.

חוק וצדק הופכים כפינו לא אחת למילים נרדפות, אבל יש לעתים שהמרחק ביניהם הוא כמעט בלתי נתפס: לתמונת של לווייתני פשע, מוקפים בסוללת עורכי דין מלוקקים שמתייצב בים מול המצלמה ומספרים ש"מרשי הוא איש עסקים מכובד". זה מקומם מפני שנרמה שאין אחר מהצופים שלא יודע את האמת, אבל כדי שזו תוגדר חוקית כ"אמת", צריכה התביעה להניח ראיות חותכות בפני בית המשפט, במק"רים רבים כשבירה אמצעים דלים בהרבה מאלה שעומדים לרשות הנאשמים.

לא תמיד מדובר על ראשי עולם הפשע. גם "סתם" עברייני יכול לצאת כשירי על העליונה ממאבק משפטי, בין היתר בגלל שהמוטיבציה של מי שנלחם כשאיום הכלא תלוי לנגד עיניו, היא בהרבה מקרים גדולה משל התובע שלע"תים מתפקד על תקן פקיד בלבד. הפער הזה שבין חוק לצדק, הוא נושא סרטה של שירי צור. הטענה העולה מן הסרט היא ברורה וחד-משמית: עית: בהליך הפלילי יש יותר משקל לקולו של הפושע לכאורה מאשר לקולותיהם של הקורבנות. קשה לרהות את האשמה הכבדה הזאת, אבל קשה גם למצוא להליך הקיים אלטרנטיבה מניחה את הדעת, שהרי כל אדם עלול להיות קורבן לפשע, אבל גם למצוא את עצמו בסיטור

ציין
8

עדיף להיות פושע עשיר מקורבן עני. "הקורבן הנאלם"

לראות או לא לראות
ניר קיפניס